

Zase na Kirrinské chalupě

Jednoho hezkého dne na začátku velikonočních prázdnin cestovali spolu vlakem čtyři děti a pes.

„Už tam brzy budem,“ řekl Julián, vysoký, statný chlapec s odhodlaným obličejem.

„Haf,“ štěkl nedočkavě pes Timothy a taky se tlačil k oknu, aby mu něco neušlo.

„Time, sedni,“ řekl Julián. „Nech Annu, ať se dívá.“

Anna byla Juliánova mladší sestra. Vystrčila hlavu z okna. „Přijíždíme na nádraží v Kirrinu!“ křičela. „Doufám, že nás tam bude čekat teta Fanny.“

„O tom nepochybuj!“ odpověděla Georgina, její sestřenice. Vypadala spíš jako kluk než holka, protože měla hrozitánsky krátké kudrnaté vlasy. Stejně jako Julián měla i ona odhodlaný obličej. Odstrčila Annu a vyhlížela z okna.

„Je to hezký pocit přijíždět domů,“ řekla. „Do školy chodím ráda, ale už se těším, co všechno zažijeme na Kirrinu. Třeba zajedeme na Kirrinský ostrov a navštívíme hrad. Vždyť jsme tam byli naposledy loni v létě.“

„Teď je na řadě Dick, aby se podíval z okna,“ přerušil ji Julián a otočil se ke svému mladšímu bráškovvi, který seděl v rohu a četl si. „Dicku, už je v dálce vidět Kirrin. Nechceš na chvíli přestat s tím čtením?“

„Je to šileně napínavé,“ řekl Dick a zaklapl knihu. „Nejnapínavější dobrodružný příběh, jaký jsem kdy čet!“

„Pchá! Vsaďím se, že ani náhodou nemá na dobrodružství, co jsme zažili my!“ vyskočila Anna.

Měla pravdu. Všech pět, počítaje v to i psa Tima, který nikdy nikde nechyběl, společně prožilo ty nejnapínavější příhody. Teď to však vypadalo, jako by před sebou měli hezké a klidné prázdniny s dlouhými procházkami podél útesů a možná občas plavbu na Kirrinský ostrov na Georgině člunu.

„Já jsem si teď ve škole pěkně máknul,“ řekl Julián. „Tak doufám, že prázdniny budou stát za to!“

„Zhubnuls,“ řekla Georgina. Georgina, které tak ale nikdo neříkal. Všichni jí říkali George. Na žádné jiné oslovení by totiž neodpověděla. Julián se zašklebil.

„Nó, však já v Kirrinu zase rychle ztloustnu, buď bez obav! Teta Fanny se o to postará. Ta tedy umí vykrmovat lidi. Už se těším, že se s tvou maminkou zase uvidím, George.“

„Jo. Doufám, že táta bude mít o těchhle prázdninách dobrou náladu,“ řekla George. „Měl by mít, protože právě dokončil nějaké nové pokusy a maminka říkala, že se mu podařily.“

Geogin otec byl vědec, který neustále bádal nad něčím novým. Miloval ticho, a tak se občas rozběsil, když neměl klid, který potřeboval, nebo když něco nebylo přesně tak, jak si to on představoval. Děti často napadlo, že výbušná Georgina se v mnohém svému otci podobá. Když nebylo něco podle ní, taky se hned vztekala.

Teta Fanny na ně na nádraží opravdu čekala. Děti seskočily na nástupiště a běžely se s ní obejmout. George dorazila jako první. Byla strašně pyšná na svou las-

kavou maminku, která se jí pokaždé zastávala, když se táta na ni rozzlobil. Tim pobíhal kolem a radostně štěkal. Zbožňoval Georginu maminku.

Pohladila ho a on se pokoušel vztyčit na zadních a olíz-nout jí obličej. „Time, ty jsi mi nějaký obrovský!“ řekla se smíchem. „Sedni, ty divochu! Nebo mě povalíš.“

Tim byl opravdu veliký pes. Všechny děti ho milo- valy, protože byl oddaný a věrný. Jeho hnědé oči klou- zaly z jednoho na druhého a radovaly se z dětského rozrušení. I on se na něm podílel. Tak, jako se ostatně podílel na všem.

Ze všech nejvíc samozřejmě miloval svou paní, tedy George. Dostala ho, když byl ještě štěně. A když byla škola, brala ho s sebou – spolu s Annou chodily do internátní školy, kde byla domácí zvířata dovolena. Jinak by do ní George určitě odmítla chodit.

Do Kirrinu vyjeli na dvoukolovém vozíku taženém poníkem. Fičel vítr a byla zima. Děti zachumlané do svých kabátů se celé třásly.

„To je ale odporná zima,“ řekla Anna a zuby jí zača- ly drkotat. „Větší než v zimě!“

„Je vítr,“ usmála se teta a přehodila přes ni houni. „Poslední den dva hrozně zesílil. Měli jste vidět rybá- ře, jak rychle veslovali ke břehu, protože měli strach, že přijde obrovská bouře.“

Děti si představily, jak se čluny ženou rovnou k po- březí, kam se tak často chodily koupat. Teď však na koupání neměly náladu. Pouhé pomýšlení na něco ta- kového je roztřáslo.

Vítr kvílel nad mořem. Obrovské mraky hnané vět- rem se jim valily nad hlavami. Vlny narážely na pobřeží

a dělaly hrozný rámus. Timovi se to nelíbilo a začal štěkat.

„Tíše, Time,“ okřikla ho George a pohládila ho. „Teď se z tebe musí stát hodný a tichý pejsek, protože jsme zase doma. Nebo s tebou táta vyběhne. Má hodně práce, mami?“

„Ano, dost,“ přikývla maminka. „Ale teď, když budete doma, počítá s tím, že tak moc pracovat nebude. Chodil by někdy s vámi na výlety, nebo by si vyjel na člunu, pokud se počasí uklidní.“

Děti se podívaly jeden na druhého. Strýc Quentin nebyl zrovna nejlepším společníkem. Neměl naprosto žádný smysl pro legraci, a když děti dostaly záchvat smíchu, což se jim za den přihodilo dvacetkrát i častěji, vůbec nechápal, čemu se smějí.

„Vypadá to, že si o těchhle prázdninách moc legrace neužijem, když nás bude strejda Quentin kontrolovat,“ říkal tíše Dick Juliánovi.

„Psst,“ sykl Julián. Měl strach, že by to mohla zaslechnout teta a že by ji to mrzelo. George se zamračila.

„Ale, maminko! Táta se bude strašně nudit, když bude s námi... a my se budeme nudit taky.“

George byla velmi pravdomluvná a nikdy si nedávala pozor na jazyk. Teta Fanny se na ni pozorně zadívala: „Nemluv tak. Otec s vámi určitě ujede jen kousek a unaví se. Ale hlavně bude rád, když s vámi trochu pobude.“

„A jsme tady!“ vykřikl Julián, jakmile povoz zastavil před starým domem. „Kirrinská chalupa! To se tu pořád kolem prohání vítr, teto?“

„Ano. Včera v noci se zvedl pěkný vítr,“ souhlasila teta. „Juliáne, jakmile vyndáme věci, dovezeš kočár dozadu za

chalupu. Á, tady je váš strýček. A určitě nám pomůže!“

Strýc Quentin byl vysoký, inteligentní muž s poněkud zamračeným obočím. Usmíval se na děti a George a Annu políbil.

„Vítám vás na Kirrinské chalupě! Jsem rád, že vaši rodiče odjeli. Aspoň vás tady máme zase jednou všechny pohromadě!“

Za chvílku všichni seděli kolem stolu a ládovali se vydatnou večeří. Teta Fanny jim pokaždé na den příjezdu připravila něco dobrého, protože moc dobře věděla, že budou po dlouhé cestě vlakem pěkně vyhladovělí.

Dokonce i George byla konečně spokojená. Uvelebila se na židli a litovala, že už nemůže ani jednu čerstvou housku, které maminka napekla.

Tim seděl těsně u ní. Nečekal, že při jídle něco dostane, a tak se divil, kolik lahůdek si k němu pod stůl našlo cestu.

Venku burácel vítr. Okna řinčela, dveřmi to lomcovalo a rohožky poskakovaly nahoru a dolů, jak pod ně vnikal průvan.

„Vypadá to, jako by se pod nimi plazili hadi,“ řekla Anna. Tim je pozoroval a vrčel. Byl to chytrý pes, ale proč se ty rohožky tak prapodivně pohybují, prostě nechápal.

„Doufám, že vítr večer utichne,“ řekla teta. „Včera jsem kvůli němu vůbec nemohla spát. Juliáne, ty jsi nějaký pohublý. Moc ses učil, co? Budu tě muset trochu vykrmit.“

Děti se rozesmály.

„Přesně to jsme čekali, že řekneš, mami,“ objala matku George. „Propánakrále! Co to je?“

Všichni vyděšeně ztuhli. Ze střechy se ozval hlasitý rachot. Tim nastražil uši a zle zavrčel.

„Ze střechy sletěla taška,“ řekl strýc Quentin. „To je nepříjemnost! Až ta vichřice skončí, budeme to muset opravit, aby nám nepršelo do chalupy.“

Děti se těšily, že strýc jako obvykle odejde po svačině odpočívat do pracovny. Jenže tentokrát zůstal s nimi. Chtěly si zahrát nějakou hru, ale se strýčkem to nebylo ono. Opravdu, neuměl skoro žádnou hru, dokonce i karty hrál špatně.

„Neznáte náhodou chlapce, který se jmenuje Pierre Lenoir?“ zeptal se najednou strýc Quentin a vytáhl z kapsy nějaký dopis. „Myslím, že chodí do stejné školy jako ty a Dick, Juliáne.“

„Pierre Lenoir... jó, ty myslíš Briketu,“ usmál se Julián. „Jo, ten chodí s Dickem do třídy. Je to úplný cvok.“

„Briketa! Proč mu tak říkáte?“ zeptal se strýc. „To je přece dost hloupé jméno pro kluka.“

„Kdybys ho viděl, určitě bys změnil názor,“ řekl Dick se smíchem. „Je úplně celý černý! Vlasy má černé jako saze, oči jako kousky uhlí, obočí vypadá jako namalované uhlem. A jeho jméno znamená ‚Ten černý‘, ne? Le-noir – to je přece francouzsky černý.“

„Ano. Máš pravdu. Ale co jste mu to dali za přezdívku, *Briketa*,“ řekl strýc Quentin. „Dost dlouho si už dopisují s jeho otcem. Oba se totiž zajímáme o podobnou oblast vědy. Vlastně jsem ho požádal, aby k nám na pár dní přijel. A aby s sebou vzal i Pierra.“

„Fajn!“ řekl Dick a vypadal docela potěšeně. „No, nebylo by to tak špatné, kdyby se tu objevil Briketa.“

Ale je docela samorost. Nikdy neudělá to, co se mu řekne, všude šplhá jako opice a je strašně drzý. To tedy nevím, jestli se ti bude zamlouvat.“

Když tohle strýc Quentin slyšel, začal litovat, že Briketu pozval. Neměl rád drzé kluky.

„Hm,“ zabručel a odložil dopis. „Měl jsem se vás nejdřív na toho kluka zeptat, než jsem jeho otci navrhl, aby ho vzal s sebou. Ale možná se mi ještě podaří jeho příjezd odmítnout.“

„Ne, ne, tati,“ vyhrkla George, které se vyprávění o Briketovi Lenoirovi docela zamlouvalo. „Jen ať přijede. Mohl by se k nám připojit a trochu to tady oživit!“

„Uvidíme,“ řekl otec, ale byl už pevně rozhodnutý, že takový kluk nesmí v žádném případě překročit práh Kirrinské chalupy. George je sama pěkné kvítko, tak proč ještě zvat nějakého d'áblíka, který by ji podněcoval!

K velké úlevě dětí si strýc Quentin odešel číst. Vydržel tam až do večera, kdy se teta Fanny koukla na hodiny.

„Je pozdě, Anna by měla jít spát,“ prohlásila. „A ty taky, George.“

„Ještě jednou si vyložíme pasiáns. Hrajeme ho všichni společně, maminko! Pojd', zahraj si ho s námi. Vždyť je to náš první večer doma,“ smlouvala George. „A vůbec, stejně neusnu, když všude kolem řádí ten vítr! Pojd' sem k nám, mami... Ještě jednu hru, a potom půjdeme všichni. Hele, Julián už dokonce zívá!“